

Forfatter: Lehmann, Peter Martin Orla

Titel: BREV TIL: Delane, John Thadeus FRA: Lehmann, Peter Martin Orla (1848-04-20)

Citation: Lehmann, Peter Martin Orla: "BREV TIL: Delane, John Thadeus FRA: Lehmann, Peter Martin Orla (1848-04-20)", i *Fire Breve til The Times*, s. 5. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002006044-000-shoot-L0020060440000003.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Fire Breve til The Times

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Min Herre, til det Omrids af vort danske Spørgsmaal, som jeg har havt den Ære at meddele Dem, haaber jeg, at De vil tillade mig at føie nogle Bemærkninger angaaende Spørgsmaalets Stilling med Hensyn til det øvrige Europa.

Angaaende Retten kan der ikke være nogen Tvivl i Sagen, Tvistigheder imellem Fyrsten og Undersaatterne høre til en Stats private Anliggender, i hvilke en uopfordret Indtrængelse eller Indblanding fra en fremmed Magts Side bliver en Uforsømmethed. Ikke-Interventions Princippet er den europæiske Folkerets anerkjendte Regel. Dette Princip fulgtes for ikke længe siden af England i Anledning af de indvortes Felder i Schweits og Reformbevægelsen i Italien. England vedkjender sig det samme Princip med Hensyn til Frankrigs Anliggender, og det er det Terrain, hvorpaa det vilde holde sig, dersom den provisoriske Regering maatte ville tage sig af den meget hæderlige Gentleman, Hr. Smith O'Brien og hans irske Planer med en 50,000 Bayonetter. Ikke-Interventions Princippet har hidtil beskyttet Revolutionerne. Skulde dets Retmæssighed være bleven svækket i det nærværende Tilfælde, hvori en legitim Fyrste paaberaaber sig det imod en Revolution?

Den holstenske Sag er i Sandhed noget ganske Eget i sit Slags. Traktater, som endnu staae ved Magt, paalægge de tyske Forbundsyrster den bydende Forpligtelse at staae hinanden bi mod deres oprørske Undersaatter, naar en saadan Bistand bliver fordret, og, naar Sagens Natur udkræver det, endog uden en formelig Opfordring. Denne Forbundsforpligtelse staaer aldeles ikke i nogen Forbindelse med Opstandens Aarsag. Insurgenternes Anker kunne, hvad enten de ere grundede eller ei, ikke underkastes Forbundsagens Afgjørelse, førend den retmæssige Fyrstes Myndighed er bleven gjenoprettet.

Opkastedes der altsaa et Spørgsmaal om den europæiske Folkerets Forhold til nærværende Sag, kunde Svaret kun blive eet. De tyske Forbundsyrster, Preussen, Hannover o. s. v., ere forpligtede til at afsende deres Tropper for at hjælpe Hertugen af Holsten med at undertrykke Oprøret i dette Hertugdømme. Ingen fremmed Stat er berettiget til at indblande sig i Danmarks og Slesvigs indre Anliggender; thi det danskstevigske Monarki er en fuldkomment souveræn Stat. Mindst af alle ere Preussen, Hannover o. s. v. berettigede til en saadan Indblanding; thi hverken Danmark eller Slesvig har nogetsomhelst tilfælleds med det tyske Forbund.

Men hvorledes staae Begivenhederne? I samme Øieblik som Opstanden brød ud og ganske umiskjendeligen i Sammenhæng med den kommer der et Brev fra Kongen af Preussen til Hertugen af Augustenborg, et Brev, som besørgetes optaget i alle Blade, og hvori Hans Majestæt ikke alene udtaler sin Erkjendelse af de Sætninger, hvorpaa hiin hæderlige Mand, Hertugen af Augustenborg, støtter Forsvaret af sin Adfærd mod sin retmæssige Konge og Herre, men ogsaa lover sin bevæbnede Bistand til deres Gjennemførelse. Dette Brev er naturligviis Signalet til en Revolution. Kongen af Danmark forbereder sig paa at vedligeholde eller gjenoprette Lovens Myndighed i sine egne Stater og ved Hjælp af sine egne Midler. Kongen af Preussen sender derpaa Tropper for at understøtte Insurgenterne mod deres retmæssige Herre. Uden at være opfordret dertil af den retmæssige Hersker, ja endog trods en meget kraftig Protest, lader han sine Tropper besætte en Deel af Kongen af Danmarks Territorium, og Landets vigtigste Fæstning bliver ved det aabenbareste Forræderi aabnet for og besat af den preussiske Hær. Der forelægges Udenrigsministeren i Berlin et officielt Spørgsmaal, og han forsikrer, at der ikke er begaaet noget Fredsbrud ved disse Skridt, idet han tillige ytrer, at dersom Preussen skulde begynde en Krig med Danmark, s. 6vilde det blive en Fastlandskrig, i hvilken Fordelen upaatvivleligt vilde være paa Preussens Side, hvorimod der ikke kunde være Tale om en Søkrig, i hvilken Preussen ingen Styrke havde at sætte mod de Danske; thi i vore oplyste Dage kunde Danmark umuligt være berettiget til at betjene sig af de sædvanlige og hidtil nomtvistede Midler og Udveie ved en Søkrig, saasom at blokere Havne, opbringe Skibe og lægge dem under Embargo, o. s. v. Preussen gaaer endog saa vidt, at det slutter sine Erklæringer og de disse ledsagende Skridt med at opfordre Meklenborg, Brunsvig, Hannover og Oldenborg til at forene sig med det i denne „hellige Krig“, og nogle af disse Fyrster skynde sig ogsaa af alle Kræfter med at besvare Opfordringen ved Throntaler og diplomatiske Noter og med at lægge deres Iver for Dagen ved storpralende Rustninger og Afsendelser af Tropper. Endeligen kommer der en Meddelelse fra Preussen til det saakaldte tyske Forbund i Frankfurt, som underretter dette om hvad der er skeet, hvorpaa denne Forsamling med omgaaende Post sender Preussen et Svar, hvori den takker for dets Fædrelandskjærlighed og bemyndiger det til at forene sig med dets Naboer og varetage det Fornødne.

Dette er en kort Udsigt over de Kjendsgjæringer, som hidtil ere komne til offentlig Kundskab.

Skjøndt vor Tid ikke har Mangel paa høist overordentlige og ubetimelige Begivenheder, indeholder dog disse Skridts Natur noget saa Erempelløst, at man maa kjende Tydsklands Tilstand særdeles nøie for at kunne begribe dem. Nogle Vink, der kunne lette Opfattelsen af dem, ville maaskee ikke være af Veien.

Den preussiske Regering besinder, eller befandt sig, rettere sagt, dengang den tog disse Beslutninger, i en særegen og eiendommelig Stilling. Jeg anseer det ikke for mere end billigt at indrømme dette, da det er en anerkjendt Retsgrundsætning, at den vis major, cui resisteri non potest, ogsaa maa bære Ansvaret. Berlin var i en bevæbnet, af Seiren beruset Folkemasses Hænder, som fordrede en fuldstændig Opfyldelse af alle revolutionaire Forlangender. Dens Fordringer vare saa meget mere ubegrændsede, da den saa pludseligt var

gaaet over fret Trældom til en Fylde af anarkisk Frihed, der berøvede den den Fasthed og det Maadehold, som i en virkelig fri Stat mildner Massens Overbeviisninger. Berlins Garnison bivouakerede udenfor Portene, blødende af sine egne Saar og besudlet med Blodet af de af dens Landsmænd, som den havde dræbt. Den var ydmyget i Støvet, hadede Folket og knurrede mod sine Førere. At fjerne disse Tropper beskæftige dem, forskaffe dem Leilighed til at gjenvinde den Folkegunst, de havde mistet, Alt dette var uundgaaelig nødvendigt. Tragedien i Berlin blev ikke beundret, den blev forbandet; det tydske Protektorat, hvis egentlige Betydning endnu staaer aaben for Diskussion, fandt kun liden Sympathi og en ikke ringe, afgjort Modstand. Der maatte gjøres Noget for det tydske Hegemoni. Den skjulte vis motrix til den tydske Revolution er en uklar Nationalitetsfølelse, en Følelse, som, naar den holdes indenfor Mulighedens Grændser, er hæderlig og gavnlig, men hvis uindskrænkede Heftighed tillige let kan overvælde Europas hele Samfundstilstand og bringe en almindelig Syndflod over alle Stater. Retfærdighed og Fornuft kunne ikke kue saadanne Lidenskabers Heftighed og saadanne Bestanddeles stormende Vildhed. Man kunde ligesaa gjerne forsøge paa at dæmme for en Flod, der er gaaet over sine Bredder, og lede den bort fra Ens egen Eiendom ved at fremlægge sine Skjøder og Adkomstbreve! Lykkes det det revolutionaire Preussen at erobre en Provinds for det revolutionaire Tydskland, en Provinds, af hvis Indbyggere endel tale det tydske Sprog, af hvis Embedsmænd endel i Anret 1817 paa Wartburg indgik Broderskab med den nuværende Bevægelses Helte, kan Preussen fabrikere et nyt tydsk Hertugdømme Nordalbingien, da, siger jeg, vil det revolutionære Tydskland kun lægge liden Vægt paa Retfærdighed og Fornuft, og vi have da oplevet at see det sørgelige Syn, at en ædel Konge og en liberal Regering have lukket deres Øren for Fornuftens Røst og forsættligen begaaet Uret for at sikkre sig Folkets Bifald.

Dette er en sanddru Skildring af de Indflydelser og Tilbøieligheder, som nu staae i Forbund med hinanden mod den danske Krones Rettigheder. Vil Europa tillade, at de gjøre det Værste, de kunne? I mit næste og sidste Brev agter jeg at drøste dette Punkt og forbliver, min Herre, Deres ærbødige Tjener.

Den 20de April 1848.